

Μεταμοσχεύσεις, ευκαιρίες για το ξύπνημα της αγάπης και της κοινωνίας του δώρου της ζωής (Νίκη Νικολάου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η μελέτη της θεολόγου Νίκη Νικολάου για τη σχέση της θεολογικής ανθρωπολογίας με τη Βιοηθική (προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SBhvA8>), ολοκληρώνει στο σημερινό της απόσπασμα την παρουσίαση των θέσεων του Σεβ. Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικολάου στο ζήτημα των Μεταμοσχεύσεων.

Συνοπτικά οι θεολογικές απόψεις του Μητροπολίτη Μεσογαίας για το ευαίσθητο θέμα των μεταμοσχεύσεων, είναι οι κατωτέρω:

(Α) Η Εκκλησία, δεν πιστεύει στις μεταμοσχεύσεις που χρησιμοποιούν μοσχεύματα, ούτε σε αυτές που δίνουν λίγα χρόνια ζωής. Πιστεύει σε ιατρικές πρακτικές, οι οποίες ξυπνούν την ανάγκη της αγάπης και δημιουργούν τις ευκαιρίες της κοινωνίας του δώρου της ζωής.

(Β) Η Εκκλησία πάντοτε στέκεται δίπλα από τους εγκεφαλικά νεκρούς ασθενείς και τους συγγενείς τους. Πρέπει αφενός να εξαντλήσει τα όρια της οικονομίας της ξεπερνώντας κάθε τυχόν δυσκολία και αφετέρου να αξιοποιήσει κάθε δυνατότητα που της παρέχει η ιατρική, ούτως ώστε να συμβάλει με το δικό της τρόπο στην ανακούφιση του πόνου και στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων.

Πηγή: www.dawn.com

(Γ) Όσον αφορά στο θάνατο, η Εκκλησία πιστεύει ότι για να είναι ζωντανός κάποιος πρέπει να ισχύουν ένα από τα ακόλουθα:

(α) Να έχει έστω και την παραμικρή αντιληπτική ικανότητα.

(β) Να παρουσιάζει και την ελάχιστη λειτουργία των αισθήσεων.

(γ) Να έχει αυτονομία των ζωτικών λειτουργιών του.

(δ) Αν όλα τα παραπάνω απουσιάζουν, η κατάστασή του να είναι αναστρέψιμη για τουλάχιστον ένα εξ αυτών.

(ε) Να διατηρεί όλες ανεξαιρέτως τις ζωτικές λειτουργίες του.

(Δ) Η Εκκλησία πρέπει να δηλώσει τη σαφή άρνησή της σε κάθε κίνηση που αποσκοπεί στη λήψη μοσχευμάτων από άτομα που θα υποβληθούν σε ευθανασία.

(Ε) Η Εκκλησία πρέπει να αποφεύγει την εμπλοκή σε εκστρατείες κοσμικού χαρακτήρα, εφόσον ο χαρακτήρας της και οι απόψεις της γύρω από τα θέματα της ζωής, του θανάτου, της ψυχής, του σώματος, της αγάπης, της προσφοράς και του σεβασμού, διαφέρουν από τις κοσμικές αντιλήψεις.

(Στ) Όσον αφορά στο θέμα της συνειδητής συναίνεσης, η Εκκλησία τονίζει ότι πρέπει να γίνεται σωστή ηθική και ιατρική ενημέρωση στο δότη. Η συναίνεση είναι κάτι που ο ίδιος ο δότης εκφράζει για τον εαυτό του.

(Ζ) Εκτός από τα ανωτέρω, πρέπει ο δότης να ενεργεί από αγάπη προς τον συνάνθρωπό του.

(Η) Η προσφορά του σώματος, των ιστών και των οργάνων θα ήταν προτιμότερο να γίνεται δια μέσου της Εκκλησίας. Η Εκκλησία θα μπορούσε να θέσει δικά της κριτήρια και δικούς της όρους.

(Θ) Εάν τελικά η Εκκλησία κρατήσει θετική στάση απέναντι στις μεταμοσχεύσεις, θα ήταν καλό να περιλάβει στα ευχολογία της ευχές για ζώντα δότη, για νεκρό δότη, για τους ιατρούς και για τον λήπτη.

Συμπεραίνουμε ότι η Εκκλησία δεν είναι υπέρ των μεταμοσχεύσεων. Είναι υπέρ της αγάπης και του σεβασμού. Σκοπός της Εκκλησίας, δεν είναι να παραταθεί η βιολογική ζωή του ανθρώπου, αλλά να δώσει λύσεις και κατευθύνσεις οι οποίες συντηρούν τη συνύπαρξη της αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο με την παράδοση στο θέλημά Του. Είναι σαφές ότι η Εκκλησία αντιλαμβάνεται το θέμα των μεταμοσχεύσεων με πολύ διαφορετικό τρόπο από ότι η κοινωνία. Η Εκκλησία δεν ψάχνει για μοσχεύματα, αλλά για αγάπη, μια αγάπη η οποία γεννιέται από την αγάπη του Θεού και μόνο αυτήν εκφράζει[503]. Για την Εκκλησία, η θεολογία αποτελεί τη βάση της ηθικής των μεταμοσχεύσεων. Από τη θεολογία, απορρέει η ηθική και η πνευματική ζωή. Επομένως, γίνονται δεκτές από την Εκκλησία μόνο όταν βοηθούν στην προαγωγή της πνευματικής ζωής. Η Εκκλησία έχει την υποχρέωση να δώσει λόγο για τα βιοηθικά ζητήματα, αφού η ιατρική επιστήμη αγγίζει ευαίσθητες χορδές της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο ίδιος ο άνθρωπος ζητά την άποψη της Εκκλησίας, όταν αντιμετωπίζει διάφορες προκλήσεις. Οι απόψεις των θεολόγων και των εκκλησιαστικών προσώπων, χαρακτηρίζονται από πολυμορφία, αντιπαραθέσεις και παρεξηγήσεις. Στις περιπτώσεις που ένας εγκεφαλικά νεκρός δεν προορίζεται για δότης, προκύπτει το ερώτημα, εάν πρέπει να διακοπεί ή όχι η μηχανική υποστήριξη. Η διακοπή της θα σήμαινε ότι ο θάνατος είναι ένα συμβάν που προκαλεί ο άνθρωπος.

[Συνεχίζεται]

[503] Στο ίδιο, σ. 288